

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1403/2024
29.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тијана Костић Јовић, адвокат из ..., против тужене Јавне установе за управљање спортским објектима у својини града Врања, коју заступа Градско правобранилаштво града Врања, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4065/23 од 19.01.2024. године, у седници одржаној 29.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4065/23 од 19.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4065/23 од 19.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 66/21 од 20.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца (означен као основни) да се обавезе тужена да му исплати на име разлике између исплаћене и припадајуће увећане плате по основу минулог рада за период од 31.01.2018. до 31.01.2021. године укупан износ од 85.255,98 динара односно појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом по месечном доспећу до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца (означен као основни) да се обавезе тужена да му на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од 31.01.2018. до 31.01.2021. године исплати укупан износ од 246.200,76 динара, односно појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом по месечном доспећу до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца (означен као основни) да се обавезе тужена да му на име неисплаћене накнаде за регрес за годишњи одмор за период од 31.01.2018. до 31.01.2021. године исплати укупан износ од 122.869,36 динара односно појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом по месечном доспећу до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца (означен као евентуални) да се обавезе тужена

да му исплати на име разлике између исплаћене и припадајуће увећане плате по основу минулог рада за период од 31.01.2018. до 31.01.2021. године укупан износ од 79.702,64 динара односно појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом по месечном доспећу до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца (означен као евентуални) да се обавезе тужена да му на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од 31.01.2018. до 31.01.2021. године исплати укупан износ од 38.280,91 динар, односно појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом по месечном доспећу до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца (означен као евентуални) да се обавезе тужена да му на име неисплаћене накнаде за регрес за годишњи одмор за период од 31.01.2018. до 31.01.2021. године исплати укупан износ од 110.595,37 динара односно појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом по месечном доспећу до исплате. Ставом седмим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 110.250,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4065/23 од 19.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 66/21 од 20.09.2023. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу седмом изреке исте пресуде па је тужилац обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 148.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). У ставу 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу става 1. истог члана. Предмет правне заштите у овој правној ствари је исплата тужиоцу накнаде на име минулог рада, када није радио код истог послодавца, накнаде за трошкове за исхрану у току рада за период од 31.01.2018. до 31.01.2021. године, накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за исти период и уплате доприноса по том основу. У конкретном случају не постоји потреба уједначавања судске праксе јер побијана пресуда не одступа од судске праксе – одлука овог суда донетих у сличној чињеничноправној ситуацији о томе да радник нема право на накнаду за минули рад уколико је посао у ранијем периоду обављао код другог послодавца, а да послодавац – установа у погледу исте делатности нису обухваћене истим планом мреже, односно основани од истог нивоа власти. У погледу накнаде за

топли оброк и накнаде трошкова за исхрану за спорни период, о томе је раније заузет став пред Врховним судом у предметима са истим и сличним правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, с обзиром да је та накнада обухваћена коефицијентом везаним за обрачун зараде. Нису испуњени услови ни за ново тумачење права.

Како нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 2. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање (члан 403. став 3. ЗПП).

У конкретној правној ствари предмет спора није заснивање, постојање нити престанак радног односа.

Тужба у овој правној ствари поднета је 23.02.2021. године. Вредност предмета спора је 454.299,00 динара, па како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то произлази да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић